

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 22-08-28699 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס

לפני כבוד השופטת יעל בלכר

יוספה ברק טמיר
ע"י ב"כ עו"ד יניר גליס

המערערת

נגד

ד"ר שרון אלרועי - פרייס
ע"י ב"כ עו"ד דקלה בלתי מפמת"א (אזרחי)

המשיבה

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בתל אביב (סגן הנשיא, כב' השופט טל חבקין) מיום 12/7/22 בה"ט 9757-07-22 שרון אלרועי פרייס נ' יוספה ברק טמיר ולפיו, לבקשת המשיבה, המכהנת כראש שירות בריאות הציבור במשרד הבריאות - ניתן כנגד המערערת צו למניעת הטרדה מאיימת מכוח החוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2021 (החוק או החוק למניעת הטרדה מאיימת).

מטעמי נוחות הדיון יכוננו הצדדים כמעמדם בתיק זה גם בתיאור ההליך בבית משפט קמא.

1. ביום 6/7/22 הגישה המשיבה בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המערערת (הבקשה) במסגרתה התבקש בית משפט קמא ליתן צו האוסר על המערערת לפרסם בדף הטוויטר או הפייסבוק שלה או בכל מדיה אחרת פרסומים המופנים כלפי בני משפחתה של המשיבה ופרסומים העוסקים בבנה ופרטיו; וכן להימנע מלהפיץ את הפרסומים הללו בעתיד. כן התבקש בית משפט קמא להורות למערערת להסיר מדף הפייסבוק שלה, הטוויטר או כל מדיה חברתית אחרת את הפרסומים שבהם מאוזכרים בני משפחתה של המשיבה ובנה הקטין לרבות פרטים מזהים על מקום לימודיו. התבקש גם לאסור על איומים על המשיבה ובני משפחתה ועל יצירת קשר עם המשיבה ובני משפחתה או כל אדם הקרוב למשיבה.
2. קדמה להגשת הבקשה תביעה שהגישה המשיבה כנגד המערערת לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965 ביום 25/1/22 במסגרת ת"א 55289-01-22 שרון אלרועי - פרייס נ' יוספה טמיר (תביעת לשון הרע). תביעה זו תלויה ועומדת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 22-08-28699 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס

3. מובהר כי בקשת המשיבה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת התייחסה להטרדת בני משפחתה של המשיבה, כאמצעי להטריד את המשיבה, אך לא התבקש במסגרתה לאסור פרסומים כנגד המשיבה. ביחס למשיבה עצמה התבקש רק צו האוסר יצירת קשר ואיומים. הפרסומים ביחס למשיבה עצמה נותרו עניין לתביעת לשון הרע בלבד.
4. תחילה ניתן צו במעמד צד אחד (למעט בגין פרסומי העבר) ולאחר דיון במעמד שני הצדדים, ניתן הצו בגינו הוגש ערעור זה. הצו אוסר על המערערת לפרסם בכל מדיה חברתית פרסומים המופנים כלפי בני משפחתה של המשיבה ופרסומים העוסקים בבנה של המשיבה ופרטיו ונאסר עליה לאיים על המשיבה ובני משפחתה וליצור עמם או עם כל אדם הקרוב להם כל קשר. תוקף הצו למשך שישה חודשים (**הצו הצופה פני עתיד**). כן הורה בית המשפט קמא למערערת להסיר מדף הפייסבוק שלה, מחשבון הטוויטר שלה ומכל מדיה חברתית אחרת את הפרסומים שפורסמו במהלך ששת החודשים שקדמו להגשת הבקשה ובהם מוזכרים בני משפחתה של המשיבה וכל פרט מזהה הנוגע אליהם; ולנוכח היקפם הרב של הפרסומים, ניתן לצורך כך פרק זמן של 7 ימים ממועד המצאת ההחלטה (**הצו להסרת פרסומי העבר**).
5. עוד יש לציין כי החלטת בית המשפט קמא ניתנה במאוחד בשלוש בקשות, הבקשה נושא הערעור (ה"ט 9757-07-22) ושתי בקשות נוספות שהגישה המערערת כאן - האחת כנגד המשיבה כאן, הד"ר אלרועי - פרייס (ה"ט 18848-07-22) והשניה, כנגד פרקליטת מחוז ת"א (אזרחי) הגב' ליאורה חביליו (ה"ט 18885-07-11) (**בקשות המערערת**). לפי ההחלטה, המערערת טענה כי המשיבות בבקשות אלה מפרסמות כלפיה עובדות שגויות וכוזבות הנוגעות לבקשה (כהגדרתה לעיל) ובכלל, באופן הפוגע בשמה הטוב ויש ליתן צו האוסר עליהן לעשות כן. הבקשות שהגישה המערערת נדחו על הסף; תוך שנקבע כי מדובר בבקשות קנטרניות, נעדרות בסיס וסיכוי, הבאות בגדר שימוש לרעה בהליכי משפט; ומצדיקות פסיקת הוצאות לטובת אוצר המדינה מכוח סעיף 19(1) לחוק. המערערת חויבה בהוצאות בסך של 3,000 ₪ לאוצר המדינה (**החייב בהוצאות לטובת אוצר המדינה**).
6. על פי כותרת הודעת הערעור, הערעור הוגש על ההחלטה בה"ט 9757-07-22 במסגרתו ניתן הצו כנגד המערערת, ולא הוגש ערעור על דחיית הבקשות שהגישה המערערת. אף לא צוינו מספרי ההליכים של הבקשות הללו ולא צורפו כל הצדדים הרלבנטיים להם. עם זאת, לגופו של עניין מתייחס הערעור גם לחיוב בהוצאות לטובת אוצר המדינה שנפסקו במסגרת דחיית הבקשות. לפיכך, ולאור הסעדים שהתבקשו בערעור לביטול הצו (ולמעשה, ביטול הצו הצופה פני עתיד בלבד) ולביטול התשלום (ס' 17) - אתייחס לכך כערעור על ההחלטה לגופה בה"ט

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 22-08-28699 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס

9757-07-20 וערעור על פסיקת ההוצאות בלבד במסגרת דחיית בקשות המערערת בהליכים האחרים.

החלטת בית המשפט קמא

7. כאמור, החלטת בית משפט קמא מיום 12/7/22 ניתנה לאחר דיון במעמד הצדדים.

8. תחילה הניח בית המשפט קמא את התשתית הנורמטיבית להחלטה. נקבע כי כדי ליתן צו לפי החוק יש להוכיח כי התקיימו שני יסודות מצטברים, האחד צופה פני עבר (המטריד ביצע הטרדה בעבר או נקט איומים כלפי הנפגע) והשני, צופה פני עתיד, דהיינו: כי הנסיבות נותרות בסיס סביר להניח שאותו אדם יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו או בגופו של הנפגע. רכיב זה הצופה פני עתיד, נועד למנוע הישנות ההטרדה או האיום בעתיד. לא כל "הטרדה" היא "הטרדה מאיימת" והחשש מפני חזרת ההתנהגות המטרידה הוא שהופך את ההטרדה למאיימת (בית משפט קמא הפנה לספרה של גלי רון **צווי הרחקה במשפט האזרחי** 2019). בקשר לפרסומים (לרבות ברשתות החברתיות) יש למתוח קו גבול בין פרסום לשון הרע לבין פרסום הנושא אופי מאיים ומטריד עד שיש מקום לאסור אותו מכוח צו למניעת הטרדה מאיימת. על מנת שהטרדה באמצעות פרסומים בלבד תחצה את גבול לשון הרע ותבוא בגדר הטרדה מאיימת, "יש להיווכח כי מדובר בפרסומים רבים, חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, כך שהצטברותם ומידת האינטנסיביות שלהם גורמת לפגיעה של ממש ביכולתו של הנפגע לקיים שגרת חיים תקינה. במצב דברים כזה, עובר מרכז הכובד של ההתנהגות העוולתית לכאורה מן הפרסום המכפיש כשלעצמו, אל האובססיביות שבחזרה על הפרסומים פעמים רבות ובאמצעים שונים, עד כדי פגיעה בשלוות חייו של הנפגע. בנסיבות כאלו, עוד אין מדובר באיזון ה'רגיל' של דיני לשון הרע, בין שמו הטוב של הנפגע לבין חופש הביטוי של המפרסם, שכן לצד שמו הטוב של הנפגע, מצטרפת גם זכותו לקיים שגרת חיים תקינה במרחב הפרטי שלו ללא הפרעה בלתי לגיטימית. אין די בפרסום מכפיש סתם, ואף לא ברצף של פרסומים מכפישים, כדי להצדיק תחולתו של חוק הטרדה מאיימת. ריבוי הפרסומים, תדירותם והאינטנסיביות שלהם צריכים ללמד על כך שמדובר במי ששם לעצמו כמטרה לשבש את שגרת חייו התקינה של הנפגע, והפרסומים אינם אלא אמצעי בידיו במטרה זו" (צוטט בהחלטת בית משפט קמא מתוך ה"ט (שלום ראשל"צ) 8252-06-17 עזרא נ' מישוריס מיום 23/6/17 כב' השי' בן אליעזר). חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת, שאין חולק על חשיבותם, אינם כוללים הפרעה לשלוות חייו של אדם באמצעות פרסומים פוגעניים חוזרים ונשנים בכמות ובאיכות שפוגעים בפרטיותו ובבני משפחתו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 22-08-28699 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס

9. בית המשפט קמא קבע, כי אין חולק לגבי ביצוע הפרסומים שהוצגו ברשת הטוויטר והפייסבוק ע"י המערער (המערערת אישרה זאת כמפורט בסעיף 8 להחלטה). הוצגה לבית המשפט קמא טבלה המפרטת לא פחות מ- 773 פרסומים של המערער בחשבון הטוויטר מיום 22/12/21 הן פרסומים ביחס למשיבה עצמה (לגביהם לא התייחסה הבקשה) והן ביחס לבני משפחתה, רבים מהם נוגעים לבנה של המשיבה. המערער פרסמה על המשיבה, על בני משפחתה, ובמיוחד על בנה הקטין, שורה ארוכה של פרסומים תכופים, פוגעניים ומטרידים; לרבות פרסום שמו של הקטין או פרטים אחרים אודותיו, כגון: תמונתו, בית הספר שבו הוא לומד, פרטים על טקס הצטיינות בבית הספר תוך עידוד להגיע לטקס שבו קיבל תעודת הצטיינות ועוד (ראו ציטוט מדגמי מהפרסומים שבהם הופיע הקטין בשמו המלא בסעיף 3 להחלטה וכן הפניה לפרסומים ספציפיים נוספים בסעיף 14). כך גם ביחס לבעלה של המשיבה (ראו באותם סעיפים וכן בסעיף 4 להחלטה).

10. נקבע כי הפרסומים בוצעו בטוויטר ובפייסבוק ותפוצתם הייתה רחבה ובאמצעותם ביקשה "ליצור תכונה שמטרתה לנגח" את המשיבה "על רקע עמדתה המקצועית בנושא החיסונים" "וקראה לפעולה על בסיסם"; וכי מטרתם של הפרסומים "לפגוע בתפקודה ובשגרת חייה" של המשיבה ולנסות להניא את המשיבה מלבצע את תפקידה. נקבע כי הפרסומים פוגעים בפרטיותם של בני המשפחה של המשיבה, שאינם אנשי ציבור ויש בהם כדי לפגוע גם בשלוות חייהם של המשיבה ובני משפחתה. "היקף הפרסומים, תדירותם, תכנם, ומידת האינטנסיביות שלהם עולים כדי הטורדה מאימת כהגדרתה בחוק" ויש מקום למנוע אותם.

11. בתשובה לטענות המערער בדבר פגיעה בחופש הביטוי קבע בית משפט קמא כי אין נפקא מינה שהמשיבה בחרה לפרסם מי מהפרטים של בני משפחתה בכתבה בטלוויזיה או בכל מקום אחר. לא היה מקום שהמערער תעסוק בכך בכזו אינטנסיביות שתכליתה לשבש את שגרת חייה של המשיבה על רקע הביקורת המופנית כלפיה בנושא מדיניות החיסונים (או בכל נושא אחר). דרך הביקורת שהמערער אימצה לה אינה לגיטימית והיא בבחינת שימוש לרעה בחופש הביטוי. היא פוגעת בזכותם של המשיבה ובני משפחתה לפרטיות במידה העולה על המותר. זכותה של המערער לחופש הביטוי אינה זכות מוחלטת ואינה יכולה לשמש אצטלה לפעילות פוגענית ומטרידה המפריעה לתפקודה של המשיבה באמצעות פגיעה בבני משפחתה. נקבע כי בנסיבות העניין עולה חשש ממשי כי המערער תשוב ותפרסם את הפרסומים המטרידים נגד בני משפחתה של המשיבה, וזאת נוכח החזרתיות שבהם ועמדתה כפי שבאה לידי ביטוי בדיון.

בהקשר זה יצוין כי בדיון עמדה המערער על עמדתה כי ההתייחסות לבנה של המשיבה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 22-08-28699 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס

נעשית בגבולות חופש הביטוי ומתוך עניין לציבור, שעה שהמשיבה מעודדת ילדים להתחסן אך (לטענת המערער) לא סיפקה הוכחה שחיסנה את בנה אף שהתבקשה לעשות כן שוב ושוב. כן טענה המערער בבית המשפט קמא, כי הפרסומים נעשים כמענה למחלוקת עם המשיבה הנוגעת לפרסום התו הירוק של בנה הקטין של המשיבה, עניין שלגביו הגישה המערער תביעה לבית המשפט לתביעות קטנות וזו תלויה ועומדת (נכון לדיון בבית משפט קמא).

12. מכאן מסקנתו של בית המשפט קמא כי יש ליתן סעד של צו המונע פרסומים בעתיד. אשר לבקשה להורות על הסרת פרסומי העבר, קבע בית המשפט כי יש מקום ליתן גם סעד זה. זאת, לאור אופיו של הפרסום ברשתות החברתיות, כשכל "ציוץ מחדש" "מקפיץ" פרסום קודם ו"מעורר אותו". מכאן ש"כל עוד הפרסומים על כנם, ההטרדה המאיימת תיוותר, לבטח בזמן הקרוב". עם זאת, הורה על הסרת פרסומים שפורסמו שישה חודשים קודם לבקשה ולא מעבר לכך.

13. לאור האמור ניתן צו למניעת הטרדה מאיימת כמפורט לעיל.

תמצית הטענות בערעור

14. ראשון נימוקי הערעור הוא שהמשיבה אחראית על המלצות ויישום מדיניות משרד הבריאות; וכי לפרשנות ב"כ המערער את דברי ראש המשלה לשעבר, מר נפתלי בנט (שהובאו בכתב הערעור) "מדיניות משרד הבריאות היא אחת ויחידה - רדיפת והטרדת מי שבחרו לא לחסן את ילדיהם" ובהנחה שכל אדם זכאי לאוטונומיה והפרטיות מדיניות זו "תחשוף בהכרח רזומה חיסוני/בריאותי של קטינים".

15. הצו כפי שניתן וסעיף 8 לחוק מציבים מעל המערער "עננת מעצר" עם הגשת כל תלונה למשטרת ישראל ובנסיבות אלה, הבאות על רקע תביעת לשון הרע התלויה ועומדת שהוגשה כנגדה ע"י המשיבה - יש כדי להותיר את המערער מאויימת ומוטרדת בשל כך שהעזה לבקר, "גם אם בחריפות" את המשיבה. על אף תכיפותם וחריפותם של הפרסומים אין מקום לצו שיש בו פוטנציאל מעצר כאמור, ולתשלום הסך של 3,000 ש"ח.

16. עוד טוענת המערער כי די בנסיבות העניין בהוראה על הסרת הפרסומים, שכן לפי החלטת בית המשפט קמא "כל עוד הפרסומים על כנם, ההטרדה המאיימת תיוותר". משמע שהסרתם מהווה תום מסכת ההטרדה ומשעה שהורה על הסרתם, אין מקום לצו. הגם שאין חולק כי הטרדה מאיימת כוללת גם פגיעה בפרטיות ובשם הטוב, מדובר בפגיעה שעוצמתה פחותה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 22-08-28699 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס

ביחס לפגיעות האחרות שבחוק (בילוש, מארב, התחקות, איומים, יצירת קשר, פגיעה ברכוש) וגם מטעם זה יש להסתפק בהסרת הפרסומים. אם המערערת הסירה את הפרסומים משמע אין היא חפצה עוד להטריד את המשיבה בהליך זה. יתר על כן, כשמדובר באיזון בין ערכים המתנגשים עם חופש הביטוי יש לאמץ את המבחנים כפי שנקבעו בבג"ץ 6226/01 **אינדור נ' ראש עיריית ירושלים (עניין אינדור)**, של וודאות קרובה לפגיעה (מרכיב הסתברותי) ופגיעה קשה רצינית וחמורה (מרכיב כמותי), ליתן צווים מצומצמים ולפרשם בצמצום. כמו כן, ככל שהדבר נוגע להגבלה על חופש הביטוי, יש להעדיף ענישה בדיעבד על פני מניעה מראש.

17. עוד טוענת המערערת, כי בתיק אחר ה"ט 22-07-21796 טמיר-ברק נ' לנגרמן (עניין לנגרמן) דחה כב' הש' חבקין את בקשת המערערת למתן צו למניעת הטרדה מאיימת. נקבע כי "סיקור עיתונאי, גם בלתי מחמיא, ביקורתי ואף נוקב, כמו גם דברי ביקורת קשים ומכפישים הבאים בגדר לשון הרע, לא ייאסרו לפי צו מכוח חוק הטרדה מאיימת. החוק יפגע בחופש הביטוי במקרים של פרסומים פוגעניים, חוזרים ונשנים, אינטנסיביים ואובססיביים שמטרתם הברורה היא לערער את שלווה נפשו ושגרת חייו של מי שהפרסומים עוסקים בו והם משמשים כלי לניגוח". לטענתה יש להחיל על עניינה כאן את אותו הדין. אם החליט כב' הש' חבקין ליתן צו כנגד המערערת צריך היה ליתן צו גם כנגד המשיב שם, מר לנגרמן. לטענת המערערת, מטרתו של ערעור זה היא להגן על חופש הביטוי ולכן בחרה שלא לערער על ההחלטה בעניין לנגרמן אף שהיא מקפחת אותה. כשם ששם זכה חופש הביטוי לבכורה, כך ראוי שיזכה גם כאן.

תמצית התשובה

18. לטענת המשיבה, המערערת לא הגישה בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין ביחס למי מרכיבי ההחלטה. עם זאת, אין היא מקיימת את ההחלטה. הדבר מלמד על חוסר תום ליבה ודי בכך כד לדחות את הערעור. המשיבה ציינה כי הגישה תלונה במשטרה בגין הפרת הצו באי הסרת הפרסומים בחלוף למעלה משבוע מפסק הדין וכי גם נכון להגשת כתב התשובה לערעור, טרם הוסרו מלוא הפרסומים מחשבון הפייסבוק, האינסטגרם והטוויטר של המערערת (נספחים 2-4).

19. גם לגופו של עניין, אין בערעור כל ממש ויש לדחותו. אין זאת אלא שהמערערת מבקשת להביא את עניינה לדיון נוסף לאחר שהוכרע על ידי בית משפט קמא ששקל ובחן את מלוא הנסיבות והעובדות שבאו לפניו. אין בידי המערערת נימוק משפטי שיש בו כדי לשנות מקביעות בית משפט קמא ובוודאי שאין בידה נימוק שבעטיו יידרש בית המשפט להתערב בקביעת הממצאים העובדתיים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 22-08-28699 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס

20. אין כל מקום שהמערערת תלין על הוראות החוק שקובעות כי הפרה של הצו מהווה עבירה פלילית. אם מבקשת היא להסיר את עננת המעצר מעליה, תואיל לכבד את הצו.
21. יש לדחות את הטענה שאין מקום להותיר את הצו על כנו בכל הקשר למניעה עתידית של הפרסומים. ראשית, בסיסה בטענת המערערת כי עם הסרת פרסומי העבר הסתיימה הפגיעה. ואולם לא הוסרו פרסומי העבר. שנית, התכלית של הצו היא מניעת הטרדה מאיימת בעתיד על יסוד פעולות העבר והחשש מהישנותן ולפיכך, לא ניתן להסתפק בהסרת פרסומי העבר.
22. פסק הדין של בית המשפט העליון **בעניין אינדור** שמוזכר בערעור ואמות המידה שנקבעו לפיו, לא רלבנטיים כלל לחוק למניעת הטרדה מאיימת ולנסיבות העניין. דובר באיסור לפרסם מודעה פוליטית כנגד חבר כנסת נבחר ציבור. אין לכך דבר עם ההטרדה המאיימת, הפוגעת, הכפייתית, החוזרת ונשנית מצד המערערת כלפי בני משפחתה של המשיבה. מה גם שעסקינן בעובדת ציבור ולא בנבחר ציבור. לא בכדי אין המערערת נסמכת על פסקי דין העוסקים בחוק למניעת הטרדה מאיימת, שיש בהם כדי לדחות את הערעור.
23. טענות מערערת בקשר להחלטה **בעניין לנגרמן** אינן אלא בבחינת "מוסר כפול" מצדה, כפי שגם קבע שם במפורש בית המשפט (סעיף 8). בכל מקרה, נקבע בקשר לפרסומים שנדונו שם, כי בניגוד לענייננו, **"אין מדובר בפרסומים חוזרים ונשנים במידה הדרושה, הם אינם אינטנסיביים דיים, ואין לומר כי הם חורגים מפרסומים החוסים תחת הגנת חופש הביטוי."**
24. יצוין כי לאחר שהוגשה תשובת המשיבה לערעור הגישה המערערת מסמך הנושא כותרת כפולה "בקשה לתיקון כתב טענות" ו-"תגובה לתשובת המשיבה". בבקשה זו ציינה כי מחקה את הפרסומים אך מסתבר כי ישנם פרסומים שטרם נמחקו שבהם ניתן לצפות מחשבונות אחרים שאינם של המערערת. משנודע לה בעקבות התשובה על פרסומים נוספים שלא נמחקו, מחקה אותם. כן ציינה, כי זומנה פעמיים למשטרה בקשר עם הפרת הצו ומחקה מיידית את הפרסומים כפי שהתבקשה; וכי אילו הפנו את תשומת ליבה קודם לכן, הייתה פועלת להסרתם מבלי להגיע למעמד זה.

דין והכרעה

25. לאחר עיון בטענות הצדדים ומכוח סמכותי לפי תקנה 138(א)(5) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018, החלטתי לדחות את הערעור.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 22-08-28699 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס

26. המערערת אינה חולקת על הקביעה כי פרסמה את הפרסומים הנדונים. כמו כן, על פי טענותיה בגוף הערעור, אין היא מבקשת לבטל את הצו הנוגע להסרת פרסומי העבר. הערעור מכוון כנגד הצו הצופה פני עתיד, שתוקפו לשישה חודשים ממועד המצאת הצו וכן, כנגד החיוב בהוצאות לטובת אוצר המדינה. לטענתה, יש להסתפק בצו להסרת פרסומי העבר, שכן עם הסרתם תמה ההטרדה המאיימת ואין עוד צורך בצו לעתיד. המערערת תומכת טענתה גם בחשיבותו ומשקלו של חופש הביטוי, אשר לטענתה מצדיקים להימנע ממתן הצו הצופה פני עתיד. למעשה, בכך היא חוזרת על טיעוניה לפני בית משפט קמא, עת שטענה לפניו כי אין ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת.
27. שקלתי את טענות המערערת לאורו של הדין. מצאתי כי אין מקום לדחות את הממצאים העובדתיים כפי שנקבעו בבית המשפט קמא, כי אלה תומכים במסקנה המשפטית וכי אין בה טעות שבחוק. לפיכך, אני דוחה את הערעור כסמכותי לפי תקנה 148(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018.
28. פסק דינו של בית המשפט קמא מנומק כדבעי והוא בבחינת דבר דבור על אופניו. בית משפט קמא התייחס בפירוט לטענות שהועלו לפניו, קבע את הממצאים המתחייבים והסיק את המסקנות המתחייבות מהעובדות ומהמצב המשפטי, שלא מצאתי בהם כל טעות. לא ראיתי, אפוא, לחזור על תיאור המצב המשפטי ולנסח מחדש במילותיי שלי את המסקנות הנכונות שהסיק בית משפט קמא על יסוד העובדות והפרסומים שבאו לפניו (הנשיא מ' שמגר ברע"א 478/88 בקר נ' שטרן, פ"ד מב(3) 679).
29. הדברים יפים הן ביחס למתן צו הצופה פני עתיד והן בכל הקשור לחיוב בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 3,000 ₪ (שנקבעו לצד דחיית בקשות המערערת).
30. מעבר לדרוש אציין, כי מקובלת עליי המסגרת הנורמטיבית כפי שנפרשה על ידי בית משפט קמא, לרבות באשר לקו הגבול בין פרסומים החוסים תחת חופש הביטוי לבין פרסומים שהם בבחינת "הטרדה מאיימת" שיש לאסור ולמנוע על פי החוק. סבורני כי בית משפט קמא יישם את הדין כדבעי משקבע כי על פי העובדות והנסיבות שבאו לפניו, פרסומי המערערת "חצו את הגבול", שכן "היקף הפרסומים, תדירותם, תכנם, ומידת האינטנסיביות שלהם עולים כדי הטרדה מאיימת כהגדרתה בחוק"; וכי חופש הביטוי אינו יכול להצדיק "כזו אינטנסיביות שתכליתה לשבש את שגרת חייה של המשיבה על רקע הביקורת המופנית כלפיה בנושא מדיניות החיסונים (או בכל נושא אחר)". מקובלת עלי גם קביעת בית משפט קמא, כי על יסוד התנהלות המערערת בעבר ופרסומיה ומכלול נסיבות העניין, "עולה חשש ממשי" שהמערערת "תשוב ותפרסם את הפרסומים המטרידים נגד בני משפחתה של המשיבה נוכח

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 22-08-28699 ברק טמיר נ' אלרועי פרייס

החזרתיות שבהם ועמדתה כפי שבאה לידי ביטוי בדיון"; ובדין מצא ליתן צו הצופה פני עתיד ולא להסתפק רק בצו המורה על הסרת פרסומי העבר.

31. עוד אציין כי אין בטענות שהועלו בקשר עם פסק הדין בעניין אינדור וההחלטה בעניין לנגרמן כדי להועיל למערערת או לתמוך בטענותיה. ענייננו שונה ומקובלות עלי בעניין זה טענות המשיבה בכתב התשובה לערעור.

32. לבסוף אציין, כי מעיון בטענות הצדדים בערעור נמצא כי השאלה אם אמנם הוסרו עד לשעה זו כל פרסומי העבר כנדרש לפי הצו, שנויה במחלוקת. סוגיה זו אינה נדרשת לברור לצורך הכרעה בערעור (ונדמה גם כי אין זו האכסניה לבירורה). גם בהנחה שפרסומי העבר הוסרו, אין בכך כדי ליתר את הצו האוסר על פרסומים המהווים הטרדה מאיימת בעתיד. בהחלטת בית המשפט קמא ניתן הן צו להסרת פרסומי העבר והן צו הנושא פני עתיד, ומתוך הנחה ששניהם יקויימו. כאמור, בצדק לא ראה בית המשפט להסתפק בנסיבות העניין בצו להסרת פרסומי העבר בלבד. מניעת פרסומים המהווים הטרדה מאיימת בעתיד (על יסוד התנהלות העבר) היא מטרתו של החוק; וכפי שקבע בית המשפט קמא על פי העובדות שנפרשו לפניו (ואין מקום להתערב בכך), עולה חשש ממשי שהמערערת תשוב ותפרסם פרסומים העולים כדי הטרדה מאיימת נגד בני משפחתה של המשיבה (ונדמה כי סעיפים 2-3 לנימוקי הערעור אף מחזקים חשש ממשי זה).

33. סוף דבר, הערעור נדחה.

המערערת תשלם למדינה הוצאות ערעור זה בסך 5,000 ₪, שנפסקו לאור התוצאה ונסיבות העניין; בשים לב לדחיית הערעור לאחר תשובה ומבלי שהתקיים דיון ובשים לב להוצאות שכבר נפסקו לטובת אוצר המדינה בהחלטת בית משפט קמא.

המזכירות תדוור לצדדים

ניתן היום, כ"ב אב תשפ"ב, 19 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.

יעל בלכר, שופטת

